

Lovforslagenes overgang til anden behandling
vedtoges uden afstemning.

Den følgende sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om forlængelse af og ændringer i lov nr. 183 af 4. maj 1939 om danske skibes forsikring mod krigsfare.

(Lovforslaget findes i tillæg C. sp. 535).

Første næstformand (Arnth Jensen): Sammen med denne sag foretages den sidste sag på dagsordenen, nemlig:

Første behandling af forslag til lov om forlængelse af lov nr. 184 af 4. maj 1939 om forsikring af varer og fragt mod krigsfare til søs.

(Lovforslaget findes i tillæg C. sp. 541).

Lovforslagene sættes til forhandling.

Ministeren for handel, industri og søfart (Krag): Jeg har den ære for det høje ting at anbefale forslag til lov om forlængelse af og ændringer i lov nr. 183 af 4. maj 1939 om danske skibes forsikring mod krigsfare.

Lov nr. 183 af 4. maj 1939 om danske skibes forsikring mod krigsfare og de i tilknytning til denne lov senere givne love udløb med udgangen af året 1948, men blev ved lov nr. 516 af 22. december 1948 forlænget indtil udgangen af marts måned 1949. Begrundelsen for denne korte forlængelse var, at der førtes forhandlinger angående en reorganisation af krigsforsikringen for danske skibe.

Krigsforsikringen for danske skibe oprettedes ved loven af 4. maj 1939 med en garantikapital på 80 mill. kr., hvoraf staten tegnede 40 mill. kr., 5 mill. kr. blev tegnet af danske forsikringselskaber, 5 mill. kr. af Danmarks Nationalbank, de tre københavnske hovedbanker og de to største provinsbanker, medens de resterende 30 mill. kr. blev pålignet de forsikringspligtige redere i forhold til deres skibes forsikringsværdi. Endvidere var der i loven indsat en bestemmelse, hvorefter staten, såfremt det indenfor 4 måneder efter forsikringsvirksomhedens påbegyndelse måtte vise sig, at 60 mill. kr. af garantikapitalen var tabt, skulle yde instituttet et beløb på indtil 20 mill. kr. som foreløbig støtte til videreførelse af virksomheden, den såkaldte „chokrisikogaranti“.

Denne garanti blev aldrig effektiv. Den

9. april 1940 standsede instituttet sine betalinger, fordi dets risiko som følge af de indtrådte begivenheder måtte anses for uoverskuelig, således at det ikke kunne overeses, om instituttet ville være solvent.

Ved lov nr. 211 af 29. april 1940 oprettedes derefter under ubegrænset statsgaranti en ny afdeling indenfor instituttet til overtagelse af forsikringer for skibe, der fremdeles sejlede under de danske rederiers kontrol, de såkaldte hjemmeskibe.

Ved lov nr. 38 af 3. februar 1941 blev den gamle afdelings ansvar udvidet til at omfatte de danske skibe, der efter den 9. april 1940 i overensstemmelse med regeringens opfordring havde søgt neutral havn, og for hvilke krigsforsikringens ansvar efter de hidtil gældende regler muligvis måtte anses for ophørt. Samtidig blev afdelingens garantikapital forhøjet med 30 mill. kr., hvoraf staten tegnede de 20 mill. kr., medens 10 mill. kr. blev pålignet rederne. Den gamle afdelings garantikapital udgjorde herefter 110 mill. kr., fordelt med 60 mill. kr. på staten, 40 mill. kr. på rederne, 5 mill. kr. på banker og 5 mill. kr. på forsikringselskaberne.

Den nye afdeling har drevet virksomheden indtil nu og har i øjeblikket et overskud på 8—9 mill. kr.

Spørgsmålet om den gamle afdelings solvens eller insolvens måtte i væsentlig grad afhænge af, om instituttet skulle betale erstatning for de skibe, der var gået tabt, medens de sejlede i allieret tjeneste under krigen, og straks efter Tysklands kapitulation blev der derfor optaget forhandlinger med de lande, i hvis tjeneste danske skibe havde sejlet, i første række England, USA og Frankrig, med henblik på at opnå erstatning for sådanne tabte skibe og for brugen af skibene under krigen. Fra de pågældende landes side erkendtes det, at der forelå erstatningspligt eller dog i hvert fald et moralsk krav på erstatning, og forhandlingerne har derfor væsentligst drejet sig om erstatningernes størrelse.

Når henses til de erstatninger, der herved er truffet aftale om eller ventes opnået, skønnes den gamle afdelings stilling nu at være således, at 55 mill. kr. af den oprindelige garantikapital på 110 mill. kr. må anses for at være tabt. Disse 55 mill. kr. er indkaldt på garantikapitalen og indbetalt med undtagelse af nogle ganske enkelte småbeløb, der muligvis må afskrives som uerholdelige.

Da det således nu har været muligt at danne sig et forsvarligt skøn over den gamle afdelings økonomiske stilling, måtte det være naturligt at tage op til overvejelse at lade